

DREPTUL

LEGISLAȚIUNE — DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — ECONOMIE POLITICĂ

APARE ODATA PE SAPTAMANA SUB CONDUCEREA D-lor

C. G. DISSESCU

1, ATHANASOVICI, PAUL NEGULESCU, DEM. NEGULESCU, ALEX. CERBAN, G. MEITANI,
N. POLIZU-MICȘUNEȘTI, C. HAGI-THEODORAKY

SILIU RĂDULESCU
PRIM-REDACTOR

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
3, STRADELA SF. SPIRIDON, 3

B. P. RĂDULESCU
REDACTOR-ADMINISTRATOR

I. Manu. — Magistratura apărării și Magistratura condamnării.

Jurisprudența Română. — Inalta Curte de Casație și Justiție, secția II. — Contestație. — Competința tribunalului care a autentificat actul. — Suspendarea executării. — Proces principal. — Dispozițiile art. 580 pr. civ. (Traian Lăzăroiu cu Reghina Zolt ș. a.).

Curtea de Apel din București, secția I. — Mărturisire extra-judicială. — Forță probantă. (Paul Crăciun cu St. Freund).

Curtea de Apel din Crailova, secția I. — Adopțiune. — Minor. — Consimțământul ascendenților. (Gh. P. Marinescu cu Ștefan David).

Tribunalul Dâmbovița, secția II. — Delictul de calomnie. — Existența publicității. — Acte de executare. (Tudora Barbu cu Nița Gârbeanu).

Jurisprudența Străină. — Contracte sinalagmatice. — Asigurare contra accidentelor. — Cerere de executarea contractului.

Magistratura apărării și Magistratura condamnării

În numărul 15 din *Curierul judiciar* directorul revistei, D-l Dem. I. Dobrescu, fost decan al baroului de Ilfov, spune textual: „Am spus că congresul de la Oradea-Mare a fost congresul legii, care pentru prima oară în lume, face din barou magistratura apărării, alături de magistratura condamnării”.

Nu știm ce efect au avut aceste cuvinte în fața congresului—dacă înțeleg bine că D-l Dobrescu le-a pronunțat acolo,—și nu știm dacă aceste cuvinte, trecând prin sîta desigur severă a judecătoarei intelectualității române adunate acolo, au fost primite cu aplauze sau cu răceală.

Imaginațiunea fecundă a D-lui Dobrescu îl transportă adesea în lumea închipuirilor. Nu a fost tot D-l Dobrescu acela care fiind decan, se intitula ministrul avocaților (*Curier. jud.* din dec. 1922), deși autoritatea d-sale nu se întindea dincolo de hotarele uneia din acele circumscripțiuni administrative din care mai sunt aproape optzeci în România de astăzi?

Suntem totuși amenințați, grație autorității înveredate a D-lui Dobrescu, ca cuvântul de «magistratura apărării» să fie încetățenit și ca astfel dicționarul limbei noastre, singur în toată lumea, să primească în coloanele sale acest termen paradoxal aplicat avocatului. Voim să salvăm dicționarul nostru de acest păcat.

Există o singură magistratură, totodată a apărării și a condamnării, după cum este privită de acel care

câștigă sau de acel care pierde. Dacă magistratura ar fi numai magistratura condamnării nu ar fi o magistratură. Expresiunea „magistratura condamnării” constituie deci o expresiune lipsită de sens.

Dacă avem deja o magistratură a apărării, care este și magistratura condamnării, de ce ne trebuie încă una? Nu este mai înțelept a rămâne la concepția veche, care totuși nu se va învechi niciodată, că magistratura este magistratură și baroul barou? Ceea ce nu împiedică înfrățirea lor în jurul unei mese sau colaborarea lor strânsă pe terenul intelectual.

Cred că nimeni nu așteaptă dela mine să dezvolt diferența între unii și alții. Toată lumea o cunoaște.

Vreau numai să arăt în câte-va cuvinte, nu numai că există diferențe fundamentale, dar că trebuie să existe aceste diferențe și că D-l Dobrescu greșește adânc când crede că înalță nivelul baroului botezându-l magistratura apărării.

Între ambele profesii nu există altceva comun, din punctul de vedere profesional, decât titlul universitar și îndatorirea de a-și îndeplini în conștiință serviciul, consistând a asigura funcționarea justiției¹⁾. Încolo rolul, metodele și îndatoririle sunt cu desăvârșire diferite, trebuie să fie diferite și este bine să fie diferite, ceea ce revine a zice că nu constituie nici o deprecieri a rolului avocatului faptul de a contesta metamorfoza avocatului în magistrat operată la Oradea-Mare, din contra.

Datoria avocatului fiind de a da tot sprijinul său împriecinatului nu numai pentru a-l apăra, dar și pentru a ataca și contra-ataca apărarea adversarului, rolul său nu este de a primi pe împriecinat, după cum face magistratul, cu cumpăna în mână. Dacă avocatul este liber să refuze o cauză, nimic, nici chiar onoarea profesională, nu-l obligă să refuze o

1) Amintesc că această îndatorire implică pentru ambele corpuri interzicerea dreptului de grevă. Vezi în această privință o lucrare cu totul recentă: *Traité de la profession d'avocat* par I. Appleton, avocat à la Cour d'appel de Lyon, membre du conseil de l'Ordre, professeur à la faculté de Droit, président de l'association nationale des avocats inscrits aux barreaux de France (Paris, Dalloz 1923, No. 92 și 196). D. Appleton spune că avocatul este însărcinat cu un serviciu public și declară greva ilicită. Numărul grevelor în Franța pare de altminteri, după ceea ce spune în această privință, a fi întrecut într'un secol numărul grevelor din județul Ilfov în ultimii patru ani.

cauză, chiar dacă fi se va părea că este slabă. El are dreptul și, ideal vorbind, chiar datorită, de a apăra o cauză, chiar când mijloacele de drept ale adversarului îi se pare mai tari. El va putea fi ademinit a apăra o cauză slabă în drept dar care îi se va părea echitabilă și demnă de a fi apărută din acest punct de vedere. Eclectismul exagerat nu se împacă cu profesiunea avocatului mai cu seamă când sunt în joc și mijloacele de existență. Avocatul și-a ales cariera pentru a susține orice cauză având o latură cât de mică care se poate apăra, și a sprijini stăruirile justițiabilului, dacă acesta stăruiește în pretențiunile sale și mai cu seamă dacă este acționat de altul. În ultima analiză nu avem decât să luăm ca avocat-tip pe avocatul din oficiu, care nu poate refuza o cauză și este dator a se identifica cu ea, chiar dacă șansele de câștig îi se par cât de reduse.

Odată procesul primit de avocat, metodele lui trebuie să fie diametral opuse celor ale magistratului. Avocatul nu are dreptul de a se influența de judecata lui intimă, căci clientul nu a supus cauza lui judecării avocatului ci a magistratului. Avocatul trebuie să ducă o luptă crâncenă și o luptă nu se dă fără mijloace tactice. Aceste mijloace consistă câte odată în mișcări ocolitoare. Ele sunt perfect legitime, sub rezerva de a nu nesocoti regulile bunei credințe.

Magistratul este dator a-și îndrepta luminile în toate direcțiile pentru a găsi drumul drept spre aceea judecată care se presupune, în omenirea noastră imperfectă, a fi adevărul.

Poate că există și avocați cu temperament de magistrați care nu vor apăra decât cauzele pe care le vor judeca ei însuși în prealabil și asupra cărora vor pronunța o hotărâre câștigătoare. Acești avocați sunt ființe hibride, care riscă să rămână avocați fără cauze și să lase cauze demne de apărare fără avocați. Nu doresc nici unui avocat o asemenea carieră lipsită de glorie și bună numai pentru amatori și esteti. Dorim avocaților să rămână ceace sunt, și îi felicităm că sunt ceea ce sunt: avocați. Fiind-că însă știm că nu au nevoie de sfatul nostru pentru a rămâne ceea ce sunt, le dorim a nu renunța la denumirea atât de frumoasă, când este bine purtată, de avocat, spre a lua o denumire care nu este mai frumoasă, dar este proprietatea altora.

Trebuie să adaog câte-va cuvinte relativ la răspunsul D-lui Dobrescu la articolul meu despre privilegiile avocaților (*Curier. jud.* 29 Apr.). D-l Dobrescu răspunde ca și nimic la numeroasele mele critici, astfel că nu aș avea ce replica, dacă D-l Dobrescu nu mi-ar fi pus în gură câte-va idei care nu sunt ale mele, fie că le-a detașat din mediul lor, fie chiar că, deși între ghilemele, le-a reproduș inexact. Rog pe D-l Dobrescu să pună d-sa în prezență, de exemplu fraza între ghilemele din articolul d-sale relativă la comparația între medici și avocați, și fraza corespunzătoare din articolul meu, de asemeni fraza relativă la anchetarea magistraților și funcționarilor de către avocați, stabilită de legea avocaților.

Relativ la această frază D-l Dobrescu răspunde la cuvântul de necuviință exprimat de mine la adresa unei citări posibile a magistratului sau funcționarului

incriminat de un membru al baroului, când delegatul baroului anchetează singur, cu observația că este vorba de o necuviință legală.

Atât mai rău dacă este legală. Conducerea unei anchete disciplinare contra magistratului sau funcționarului de către un delegat al baroului este o imixtiune inadmisibilă în dreptul de privighere și disciplină al Ministrului respectiv asupra magistraților și funcționarilor. Ne mirăm cum miniștrii respectivi au putut-o admite. De sigur că nu au băgat de seamă, căci la prima ocazie va fi o protestare generală.

În ori-ce caz citarea magistratului sau funcționarului nu este obligatorie. Cine simte necuviința acestei posibilități, se va abține de sigur a o comite.

Este posibil să mai am ocazia de a critica manifestațiunile D-lui Dobrescu din presa judiciară. Nu voi mai replica însă la răspunsurile d-sale decât când va reproduce cele spuse de mine în mod fidel. Aceasta face parte din datoriele „magistraturei apărării“.

I. Manu

Consilier la Curtea de Apel din București

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

Secțiunea II

Audiența de la 3 Ianuarie 1923

Președenția D-lui Oscar N. Nicolescu, președinte

Traian Lăzaroiu cu Reghina Zold și alții

CONTESTAȚIE.—COMPETENȚA TRIBUNALULUI DE NOTARIAT CARE A INVESTIT ACTUL DE A JUDECA CONTESTAȚIA.

CONTESTAȚIE.—SUSPENDAREA EXECUTĂRII.—PÂNĂ LA JUDECAREA CONTESTAȚIEI.—ART. 401 PR. CIVILĂ.

CONTESTAȚIE.—SUSPENDAREA EXECUTĂRII.—DACĂ POATE FI FĂCUTĂ PÂNĂ LA JUDECAREA FONDULUI UNUI PROCES PRINCIPAL.—DACĂ ȘI CÂND SUNT APLICABILE DISPOZIȚIUNILE ART. 530 PR. CIVILĂ.

1. Tribunalul de Notariat care autentifică un act de vânzare, având căderea de a-l investi cu formula executorie și a ordona executarea lui, este singurul competent de a judeca și contestațiile la care ar da naștere această executare ori care ar fi natura contestației.

2. Instanța de fond are căderea, potrivit art. 401 pr. civilă, ca cercetând motivele unei contestațiuni să suspende executarea numai până la judecarea contestației, iar nu până la judecarea unei acțiuni principale ce s'ar fi introdus cu privire la actul a cărui executare se cere.

3. Dacă art. 530 pr. civilă prevede că, atunci când o contestație este bazată pe o cerere prin care însăși proprietatea nemiscătorului urmărit este reclamată, Tribunalul, apreciind seriozitatea cererei, va putea să amâne vânzarea până când cererea de vânzare se va judeca definitiv, acest text are un caracter excepțional și nu se aplică

de cât în caz de urmărire silită a unui imobil când cererea introdusă pe cale principală are de obiect revendicarea aceluia imobil, și nu poate fi aplicat prin analogie și la alte cazuri.

No. 12.—Casată, în urma recursului făcut de Traian Lăzăroiu, decizia No. 244 din 1922 a Curții de Apel din București s. II în proces cu Reghina Zold ș. a.

S'a dat citire raportului făcut în cauză de d-l consilier Al. Radian.

S'au ascultat: d-l avocat Marcel Vitzu în dezvoltarea și susținerea recursului, și d-l avocat D. Răuceanu în combateri.

Asupra motivului I de recurs:

„Violarea și greșita aplicațiune a art. 401 proc. civ. omisiune esențială, nemotivare și exces de putere“.

„La executarea unui act de vânzare se face contestație de către o terță persoană. Contestatoarea cere suspendarea executării până la tranșarea procesului de fond pendinte la Trib. Ilfov. s. II c. c., prin care se formulează pretențiuni bănești nelichide și absolut contestabile. Ambele instanțe de fond—Tribunal și Curte—fără a examina temeiul contestației, suspendă executarea până la terminarea acțiunii principale. Or, suspendarea executării nu se poate acorda de cât până la tranșarea contestației. În modul cum au procedat instanțele de fond constituie un exces de putere“.

Curtea deliberând,

Având în vedere că, din decizia supusă recursului se constată că, Dumitru Beldea a lăsat prin testament lui Nicolae D. Beldea imobilul situat în București, fundătura Dr. Felix No. 6, iar uzufructul până la majoratul acestuia intimatului Reghina Zold, mama lui Nicolae Beldea; că, în 1821, N. Beldea devenind major, prin actul de vânzare autentificat la No. 22296 din 1921 a Trib. Ilfov, S. Notariat, a vândut imobilul în chestiune recurentului Traian Lăzăroiu; că, acesta investind actul cu formula executorie și cerând punerea sa în posesie asupra imobilului cumpărat, intimata Reghina Zold, care continua a locui imobilul a introdus contestație la Trib. Ilfov S. Notariat prin petiția înreg. la No. 38270 din 1921, pe motiv că, fiul său a vândut imobilul fără știrea ei, deși este coproprietară pe casele construite în urmă pe același teren cu banii săi proprii; că, vânzătorul Nicolae Beldea este fiul natural al testatorului, iar nu fiu legitim și nu a fost trimis în posesiunea averii successorale și că, dânsa este deținătoarea imobilului, cerând în același timp ca să se suspende executarea de evacuare până la judecarea contestației; că, mai în urmă, printr'un supliment de contestație, intimata invoacă dreptul de retențiune asupra întregului imobil până va fi despăgubită de valoarea construcțiilor făcute de dânsa și cere Tribunalului să suspende executarea actului de vânzare până la judecarea procesului de fond, pendinte la s. II a Trib. Ilfov.

Că, Tribunalul Ilfov S. Notariat, fără a se pronunța asupra temeiniciei motivelor de contestație, a suspendat prin sentința cu No. 79 din 1922 executarea actului de vânzare până la tranșarea procesului de fond dela s. II-a; că, făcându-se apel, Curtea de Apel din București s. II, adoptând în totuși motivele din sentința apelată, l'a respins ca nefundat, prin decizia cu No. 244 din 11 Octombrie 1922, atacată cu recursul de față de Traian Lăzăroiu.

Având în vedere că, prin decizia supusă recursului, precum și din sentința Tribunalului de Notariat cu

No. 79 din 1922 rezultă că, pentru a admite suspendarea executării actului de vânzare-cumpărare, intervenit între Traian Lăzăroiu și Nicolae D. Beldea, instanța de fond nu se pronunță asupra temeiniciei motivelor de contestație propuse de contestatoarea Reghina Zold, ci, motivând că chestiunile de drept ridicate prin contestațiune nu intră în căderea instanței de executare, cu competența limitată, de a le examina și că acțiunea introdusă de contestatoarea în contra recurentului pe cale principală la s. II a aceluiași tribunal, are aparență de seriozitate, admite contestațiunea și suspendă executarea până la terminarea judecării acestei acțiuni;

Considerând că, Tribunalul Ilfov Secția de Notariat, autentificând actul de vânzare intervenit între Nicolae Beldea și recurent, și prin urmare având cădere de a-l investi cu formula executorie și a ordona executarea lui, este singur competent de a judeca și contestațiile la care dă naștere această executare, oricare ar fi natura contestațiunii;

Considerând că, instanța de fond nu a judecat motivele de contestațiune formulate de intimata Reghina Zold și nu a suspendat executarea actului de vânzare până la judecarea contestațiunii, ceea ce ar fi putut face, în temeiul art. 401 pr. civ., ci a suspendat numai executarea, și aceasta, până la judecarea definitivă a acțiunii introdusă pe cale principală de intimată în contra recurentului;

Considerând că, nu există nici un text de lege care să autorizeze instanța de judecată de a lua o asemenea dispozițiune; că, dacă art. 530 cod. proc. civilă prevede că, atunci când contestațiunea este bazată pe o cerere prin care însăși proprietatea nemisătorului urmărit este reclamată, Tribunalul, apreciind seriozitatea cererei, va putea să amâne vânzarea până când cererea de revendicare se va judeca definitiv, acest text are un caracter excepțional și nu se aplică decât în caz de urmărire silită a unui imobil când cererea introdusă pe cale principală are de obiect revendicarea aceluia imobil; că, dar, el nu poate fi aplicat prin analogie la alte cazuri ce nu prevede;

Considerând, dar, că, întrucât instanța de fond a admis suspendarea executării, fără să se pronunțe asupra temeiniciei contestației în sine, până la judecarea definitivă a acțiunii principale, ea a violat legea și a comis un exces de putere precum și o omisiune esențială;

Că, astfel fiind, motivul prim de recurs este întemeiat și deciziunea supusă recursului urmează a fi casată, fără a se mai discuta și celelalte motive de recurs.

Pentru aceste motive, casează.

CURTEA DE APEL DIN BUCUREȘTI

Secția I

Audiența dela 6 Decembrie 1922
Președenția D lui Al. Luca, consilier

Raul Crăciun cu M. Fischler și S. Freund.

MĂRTURISIRE JUDICIARĂ.—MĂRTURISIRE EXTRA-JUDICIARĂ FĂCUTĂ CU OCAZIA UNUI ALT PROCES.—ART. 1204, 1205 și 1206 C. CIVIL.

Cu toate că legiuitorul nu acordă forță pro-

bantă mărturisirei extra-judiciare atunci când obiectul litigiului nu poate fi probat prin martori, totuș când mărturisirea s'a făcut în altă instanță legată între aceleași părți, mărturisirea trebuie să aibă aceiași forță probantă ca și mărturisirea judiciară.

No. 338.—Admis apelul făcut de Raul Crăciun în contra sentinței civile cu No. 704/921 a Trib. Ilfov. S. III în proces cu Marcu Fischler și Sigmund Freud.

S'au ascultat D-nii avocați En. Dendino pentru apelant și L. Schwarzenberg și G. Cristescu pentru intimați.

Curtea,

Asupra apelului făcut de Raul Crăciun contra sentinței No. 704 din 1921 a Trib. Ilfov, S. III, prin care s'a respins ca nefundată acțiunea ce apelantul a intențat pe baza legii proprietarilor, contra lui Marcu Fischler și Sigmund Freud, pentru rezilierea contractului de închiriere a imobilului din București, str. Romulus, 45.

Având în vedere concluziile orale și scrise ale părților și actele din dosar.

Având în vedere că, în fapt se constată că apelantul Raul Crăciun a închiriat intimatului Marcu Fischler cu contractul vizat de Adm. Fin. a Capitalei la No. 18009 din 1915, imobilul din București, str. Romulus, 45, pe termen de trei ani, dela 23 Aprilie 1915 și până la 23 Aprilie 1918, din cari primul obligatoriu, iar ceilalți doi facultativi pentru ambele părți.

Că, la art. 1 din contract se interzice chirieșului dreptul de a subînchiria sub sancțiunea pactului comisoriu expres de gradul III-lea stipulat în art. 9 din contract. Chirieșul Marcu Fischler subînchiriind lui Sigmund Freud contrar clauzei exprese din contract, apelantul a cerut rezilierea contractului.

Având în vedere că, e un fapt cert, necontestat de părțile în proces, că Sigmund Freud locuiește în imobilul din str. Romulus, 45; că intimații pretind, că Sigmund Freud nu locuiește în imobil ca subchirieș, ci ca colocatar, că, dânsul a intrat în imobil încă dela încheierea contractului de locațiune și că, în orice caz, chiar și în ipoteza când prezența în imobil a lui Sigmund Freud ar fi considerată ca o subînchiriere, apelantul Paul Crăciun a avut cunoștința de acest fapt și l-a confirmat, deci a renunțat astfel la clauza din contract, care interzicea subînchirierea.

Având în vedere că, pentru a face dovada că Sigmund Freud a intrat în imobil încă dela 23 Aprilie 1915, adică dela punerea în lucrare a contractului de locațiune, intimații au prezentat o serie de acte: scrisori comerciale, cărți poștale, telegrame, o carte de telefon și un certificat liberat de Poliția Capitalei.

Având în vedere că aceste acte, atât corespondența, cât și cartea de telefon cu numele clienților, toate poartă data anului 1916, deci cu aceste acte face dovada că, Sigmund Freud locuia în anul 1915 în str. Romulus, 45, iar certificatul liberat de Prefectura Poliției Capitalei, prin el însuși nu poate face dovadă în justiție și mai este de relevat că în acest certificat se atestă că Sigmund Freud a fost anunțat la biroul populației circ. 21 fără a se arăta și data când a fost înscris la acel birou.

Având în vedere că, aceste acte, invocate de inti-

mați, neputând face dovada faptului alegat de ei, Curtea a admis proba cu martori cerută de ei, prin jurnalul No. 2906 din 28 Iunie 1922, pentru a stabili că intimații au locuit împreună în imobilul închiriat dela începutul contractului, adică dela 23 Aprilie 1915 și că, Paul Crăciun și soția lui au avut cunoștința de acest fapt.

Având în vedere, că, deși majoritatea marturilor arată că, Sigmund Freud a locuit în imobil încă din anul 1915, declarațiile lor nu pot face convingerea Curței, căci din modul cum sunt făcute, nu par a fi sincere și sunt desmintite de însăși declarația intimatului Marcu Fischler, făcută cu ocazia interogatorului ce i s'a luat în ziua de 5 Octombrie 1920 înaintea Comisiei de arbitrii, unde a mărturisit că a lăsat pe cumnatul său Sigmund Freud împreună ca familia lui ca îngrijitor al caselor în timpul războiului și că în urmă n'a mai găsit locuință.

Având în vedere că, această mărturisire a lui Marcu Fischler nu poate fi declarată fără nici un efect, căci dacă legea n'a declarat că mărturisirea extrajudiciară face deplină dovadă contra celui ce a mărturisit ca acea judiciară, aceasta se explică prin faptul că mărturisirea extrajudiciară nu este totdeauna completă și precisă, mai ales atunci când este verbală și de aceea a lăsat sarcina judecătorului să examineze și să aprecieze circumstanțele în cari a fost făcută mărturisirea. Că, atunci însă, când mărturisirea s'a făcut în altă instanță legată între aceleași părți, cum este în speță, mărturisirea trebuie să aibă aceiași forță probantă ca și mărturisirea judiciară și în orice caz, chiar dacă nu i se acordă această forță probantă, desigur că făcută în asemenea împrejurări capătă o greutate mai mare.

Având în vedere și ipoteza în care s'ar înlătura mărturisirea făcută de Marcu Fischler înaintea Comisiunii de arbitrii și s'ar lua ca bune declarațiile marturilor, că Sigmund Freud a intrat odată cu Marcu Fischler în imobilul din str. Romulus, 45, încă și în această ipoteză nu s'a făcut dovada că Raul Crăciun a avut cunoștința de acest fapt și că ratificându-l, a renunțat la clauza din contract, care interzicea subînchirierea.

Având în vedere că, intimații pretind că cunoștința lui Raul Crăciun de acest fapt, rezultă dintr'o scrisoare cu data de 7 Oct. 1916, adresată soției lui Sigmund Freud.

Având în vedere că, această scrisoare nu poate face proba faptului alegat, căci cu nimic nu se face dovada că a fost adresată soției intimatului Sigmund Freud, iar apelantul Raul Crăciun a declarat la interogator că scrisoarea a adresat-o d-nei Fischler în credința că, doamna pe care a văzut-o la imobil era soția lui, că această arătare a apelantului este verosimilă și faptul că intimații se fereșc de a prezenta și plicul, cu care a fost trimisă scrisoarea, învederează sinceritatea declarației apelantului.

Având în vedere că, mijloacele de apărare ale intimaților fiind nefundate, după cum s'a arătat mai sus, și fiind necontestat de intimați, că Sigmund Freud locuiește în imobil și recunoscut la interogator ce li s'a luat, că dânsul plătește o chirie, este astfel suficient dovedită subînchirierea, care este interzisă prin contractul de locațiune, sub sancțiunea pactului comisoriu

expres și deci acțiunea intentată de Raul Crăciun pe violarea art. 1 și 9 din contract, este fundată, și prin urmare apelul făcut de dânsul urmează a fi admis.

Având în vedere și cererea de cheltueli de judecată, Curtea, în aprecierea sa, le fixează la suma de 400 lei. Pentru aceste motive, admite apelul.

Semnați: Al. Luca, Gr. Pherekyde, G. Slătineanu.

CURTEA DE APEL DIN CRAIOVA

Secția I

Audiența de la 24 Martie 1923

Președenția D-lui P. Patriciu, consilier

Gh. P. Marinescu cu Ștefan David.

ADOPTIUNE.—MINOR.—LIPSA PĂRINȚILOR.—CONSIMȚĂMÂNTUL ASCENDENȚILOR.—ART. 311 C. CIVIL.

Dispozițiunile art. 311 c. civil pedeparte ne făcând nici o distincțiune între ascendenții bărbați și ascendențele femei, iar pe dealtă parte necerând consimțământul tuturor ascendenților în viață și nestabilind nici o ordine erarhică în care un asemenea consimțământ poate fi dat valabil, urmează că atunci când ascendenții se găsesc în același grad, consimțământul unuia singur este suficient pentru validitatea adopțiunii.

No. 50.—Admis apelul făcut de Gheorghe P. Marinescu și Elena Gh. Marinescu contra sentinței civile cu No. 168/922 a Trib. Dolj. S. II în proces cu Ștefan David.

Curtea,

Având în vedere apelul introdus cu petițiunea înreg. la No. 2182 din 1922 de către Gh. P. Marinescu și Elena G. Marinescu în potriiva sentinței civile a Tribunalului Dolj secția II No. 168 din 5 Aprilie 1922 prin care admitându-se acțiunea intentată de Ștefan David, s'a anulat adopțiunea încuviințată de Tribunalul Dolj secția II cu jurnalul No. 7774 din 30 Iunie 1921 prin care apelanții adoptau pe minorul Mihail A. Marinescu.

Având în vedere actele din dosarul cauzei, susținerele părților și concluziunile Ministerului public, din care în rezumat rezultă următoarele:

Gh. P. Marinescu și soția sa Elena Gh. Marinescu, convin să adopteze copilul minor al defuncților soți Anghel Marinescu.

În acest scop, cum ambii părinți ai minorului erau încetați din viață, adoptatorii prin somațiunea aflată la dosar, conformându-se dispozițiilor art. 311 codul civil, cer intimatului Ștefan David în calitate de ascendent al minorului, consimțământul acestuia la adopțiune. Intimatul refuzând, adoptatorii obțin acest consimțământ dela ascendentă Ioana P. Marinescu bună după tată a minorului, iar Tribunalul prin jurnalul menționat constatând că toate condițiunile legii în această privință sunt îndeplinite încuviințează adopțiunea. În potriiva acestei adopțiuni intimatul introduce

o acțiune în anulare, care admitându-se prin sentința menționată a fost atacată cu apelul ce formează obiectul procesului de față.

Având în vedere că, pentru ca să ajungă la soluțiunea dată Tribunalul, după ce constată — fapt de altfel necontestat — că intimatul reclamant este în raport cu minorul, bunul său după mamă, iar Ioana P. Marinescu care în numele minorului consimțea la adopțiune, buna acestuia după tată, interpretează dispozițiunile art. 311 codul civil în sensul că numai ascendenții bărbați au dreptul să dea un asemenea consimțământ valabil, un asemenea drept ne fiind recunoscut și ascendențelor femei; că, acesta fiind înțelesul menționatului text, iar consimțământul la adopțiunea minorului Mihail A. Marinescu nefiind dat de către intimat, un asemenea consimțământ din partea bunei după tată, este inoperant echivalând cu o lipsă totală de consimțământ din partea minorului.

Considerând că, potrivit art. 311 cod. civil când părintele și mama adoptatului sau numai unul din ei este în viață și dacă adoptatul n'a împlinit 21 ani, el este dator a aduce consimțământul dat la adopțiune de părinții săi sau de acela din cei care trăesc, iar în cazul când adoptatul n'are nici ascendenți, se va cere consimțământul primarului domiciliului adoptatului.

Că, din felul cum e redactat menționatul text, se înțelege fără dificultate: 1) că în urma decesului părinților unei persoane mai mică de 21 ani, consimțământul la adopțiunea acestuia se dă de ascendenți și al 2-lea că printre aceștia din urmă, legiuitorul nu stabilește nici o preferință pentru ascendenții bărbați, cum nu stabilește nici o ordine erarhică, între ascendenți după tata sau după mama minorului.

În adevăr, expresiunea „ascendenți“ este generică, cuprinzând în înțelesul obicinuit toate rudele din care în linie ascendentă o persoană se trage, așa în cât fără o dispoziție formală prin care ascendențelor femei li s'ar fi refuzat dreptul de a da un consimțământ valabil la adopțiunea unui descendent al lor, nu se poate deduce prin interpretare inexistența unui asemenea drept.

Că, dacă legiuitorul prin primul alineat al menționatului articol, recunoaște ori căruia dintre părinții în viață, dreptul de a consimți la adopțiunea fiului său minor, nu este nici un motiv ca un asemenea drept să nu se recunoască și ori căruia din ascendenții de alt grad, atâta timp cât cu tot laconismul legii, nu se poate în mod rațional susține, că pentru validitatea lui, consimțământul trebuie să emane dela toți ascendenții în viață.

Că, aceasta este singura interpretare logică pe care textul art. 311 trebuie s'o primească, reese pe cale de analogie din comparațiunea acestui text cu art. 133 cod civil, referitor la consimțământul minorului pentru a se putea căsători, analogie pe care doctrina a utilizat-o adeseori ca mijloc de interpretare, când a fost vorba de explicat anumite texte ne precise în legătură cu aceste două instituțiuni.

În adevăr, art. 133 cod civil prescrie că, în lipsa tatălui sau a mamei, consimțământul îl dau bunul și buna după mamă, ceea ce înseamnă, că dacă unul singur e în viață, ori care ar fi, bunul ori buna după tată,

e capabil să dea un consimțământ valabil, chiar dacă și bunul și buna după mamă ar fi în viață.

Că, dacă prin dispozițiunile menționatului text — încontestabil mult mai lămurit redactat — ascendențele chiar singure pot da un consimțământ valabil la căsătoria minorului, un argument puternic de analogie trebuie să conducă la rezultatul, că un asemenea drept îl are și ascendentă când e vorba de consimțământul la adopțiunea unui descendent al ei.

Că, ceva mai mult, dacă din analogia cu textele referitoare la consimțământul minorului care se căsătorește, s'ar trage în speță toate consecințele, s'ar ajunge la rezultatul că nu numai că ascendentă care consimțea la adopțiunea descendentului său, avea acest drept, dar îl avea și singură, pentru că aceasta era o bună după tată, care a fi trebuit să treacă înaintea intimatului, care era un bun după mamă.

Că, argumentul de analogie dedus din art. 352 codul civil pe care se sprijină Tribunalul este cu totul incapabil să justifice soluțiunea dată, întrucât, dacă prin acest text, se recunoaște tutela legală în lipsa părinților numai ascendenților bărbați, aceasta se explică pe considerațiunea că neghiutorului, dintre femei, recunoaște tutela de drept numai mamei, așa cum formal o spune în art. 344 cod civil.

Considerând în rezumat, că Ioana P. Marinescu, aceea care consimțea la adopțiunea minorului Mihail A. Marinescu, este un ascendent în sensul art. 311 codul civil, ale cărui dispozițiuni pe de o parte nu disting între ascendenți bărbați și ascendențele femei, iar pe de altă parte, necerând consimțământul tuturor ascendenților în viață și ne stabilind nici o ordine erarhică în care un asemenea consimțământ poate fi dat valabil, urmează că atunci când — cum este în speță — ascendenții se găsesec în același grad, consimțământul unuia singur, este suficient pentru validitatea adopțiunii.

Considerând că, în afară de motivele de drept mai sus expuse, Curtea mai constată, în fapt, că condițiunile în care a avut loc această adopțiune sunt cu totul avantajoase minorului că aceste avantaje se deduc pe de o parte din afecțiunea care, în afară de adopțiune, lega pe adoptatori de adoptat, iar pe de alta din starea materială bună a adoptatorilor, care vor fi mult mai în măsură să îngrijească de educațiunea minorului de cât intimatul, care ne justificând nici un interes legitim al minorului împotriva acestei adopțiuni, lasă să pară, că urmărește interesele proprii prin administrarea averii minorului al cărui tutore este.

Că, așa fiind, apelul devine fundat și urmează să fie admis ca atare.

Pentru aceste motive, redactate de d. Consilier D. Polichron, și în neunire cu concluziunile d-lui Procuror, admite, etc.

Semnați: P. Patriciu, G. A. Cristof, D. T. Alexiu,
Dem. Polichron

TRIBUNALUL DAMBOVIȚA S. II

Audiența de la 21 Februarie 1923

Președenția d-lui Const. Dumitrescu, președinte.

Tudora Barbu cu Nița Gârbeanu.

DELICTUL DE CALOMNIE.—ELEMENTUL PUBLICITĂȚII.—ACTE DE EXECUTARE.—CUVINTE ROSTITE ÎN PUBLIC.—INTELESUL ACESTOR TERMENI.—CONDIȚIUNELE EXISTENȚEI PUBLICITĂȚII.—ART. 294 ȘI 297 C. PENAL.

Legea prevăzând pentru cazul când actele de executare ale delictului de calomnie se exercită prin vorbe, ca cuvintele pentru a constitui elementul publicității să fie rostite în public, din înțelesul acestor termeni rezultă că existența publicității ca element al delictului de calomnie, urmează a-se aprecia nu după cum cuvintele au fost rostite într'un loc public prin natura lui, prin destinațiune sau prin accident și când s'au aflat martori de față, ci dacă a fost posibilitate ca cuvintele rostite într'un loc public sau privat să fie cunoscute de vreo persoană, astfel că numai eventualitatea cunoașterii actului de către public ajunge pentru a constitui condiția incriminării.

Tribunalul,

Având în vedere acțiunea publică, exercitată pe calea citațiunei directe, de către partea civilă, Tudora Barbu, cu a cărei judecare a fost investit tribunalul, și care a fost îndreptată contra prevenitei Nița Gârbeanu, urmărită ca autoare a unei infracțiuni prevăzută și pedepsită de art. 294 și 297 c. pen.

Având în vedere actele aflate în dosar, instrucțiua orală și debaterile procesului.

Considerând că, prevenita fiind urmărită pentru delictul de calomnie, comis contra particularilor, pentru constituirea acestui delict se cere ca să fie o prepunere, prin care să se aducă imputarea unui fapt determinat; ca imputarea să se adreseze unei persoane particulare determinată sau a cărei desemnare să se poată preciza după aprecierea judecătorilor; că, faptele imputate să fie grave, adică de așa fel încât dacă ar fi adevărate, să supună pe calomniat la pedepse sau măcar la ura sau disprețul cetățenilor; ca prepunerea faptului imputat să fie făcută prin publicitate, adică prin unul din mijloacele enumerate prin art. 294 c. pen.; ca faptele imputate să fie recunoscute false și ca prepunerea să fie făcută cu rea credință.

Considerând că, prepunerea ca element al delictului de calomnie trebuind ca să consistă din destăinuirea spontană a unor fapte determinate ce se impută unei persoane anumite, primele două elemente sunt întrunite în fapta prevenitei, de oarece din debaterile procesului și instrucțiua orală se stabilește că, prevenita luându-se la ceață în casă cu soțul ei, i-a imputat acestuia că se ține cu partea civilă.

Considerând că, elementul publicității consistând din acea ca calomnia să fie comisă verbal sau prin scris

în public, existența lui se apreciază, nu după cum actul incriminat a fost îndeplinit într'un loc public sau privat și în fața martorilor, ci dacă a fost posibilitate ca publicul să cunoască faptele determinate și neadevărate, pe care agentul le prepune asupra unei persoane, prin mijloacele enumerate prin art. 294 c. pen. Într'adevăr, legea prevăzând pentru cazul când actele de executare ale delictului de calomnie se exercită prin vorbe, ca cuvintele, pentru a constitui elementul publicității, să fie rostite în public, din înțelesul acestor termeni rezultă că, pentru existența publicității ca element al delictului de calomnie, nu se cere condițiunea ca cuvintele să fie rostite într'un loc public prin natura lui, prin destinațiune sau prin accident și să existe martori de față, adică legea nu cere o publicitate efectivă a actului incriminat, dar ca cuvintele rostite într'un loc public sau privat să poată să fie cunoscute de vreo persoană, astfel că numai eventualitatea cunoașterii actului de către public ajunge pentru a constitui condiția incriminării. Prin urmare, elementul publicității va fi întrunit în fapta calomniatorului, în cazul când calomnia a fost comisă într'un loc public sau privat, fie că n'au fost martori de față, fie că prevenitul a luat sau n'a luat precauțiuni contra publicității actului său, ori, că el a voit sau n'a voit publicitatea, dacă actul a fost sau a putut să fie cunoscut de public. De asemenea, publicitatea va exista și atunci, când agentul a comis faptul într'un loc privat unde se găsea una sau mai multe persoane, care au cunoscut sau au putut să cunoască actul din cauza reuniunii în același loc, iar în urmă participării au destăinuit actul din întâmplare sau printr'un abuz de încredere.

Astfel fiind, legea prin art. 294 și 297 c. pen., pedepsind rezoluțiunea criminală a agentului de a calomnia, manifestată față de o persoană printr'un act extern de executare, care a ajuns la cunoștința calomniatului și prin care acesta este defăimat, elementul publicității, care consistă din cuvinte rostite în public prin ajutorul cărora se comite calomnia, urmează a fi considerat ca întrunit în fapta calomniatorului, când agentul în rezolvarea voinții sale criminale a adus imputarea fie într'un loc public, fie într'unul privat, iar faptul a devenit public, fiindcă el a fost comis în prezența uneia sau multor persoane străine sau într'un cerc intim, ori, că, din cauza împrejurărilor în care s'a petrecut acțiunea, a existat posibilitatea ca ea să fie cunoscută de vre-o persoană din întâmplare. În toate aceste ipoteze, existând o rezoluțiune criminală devenită irevocabilă, care s'a realizat și a turburat deopotrivă ordinea publică, agentul de asemenea urmează a fi declarat responsabil penalicește, imperfecțiunea mijloacelor publicității neopunându-se la aceasta atunci când agentul a realizat scopul urmărit

prin ajutorul lor. De aceea, în specie, există și elementul publicității, întrunit în fapta prevenitei, de oarece ea defăimând pe partea civilă în casa sa, adică într'un loc privat și în timpul unei certe, pe care a avut-o cu soțul ei, iar vorbele prevenitei, din cauză că fiind rostite cu voce tare, au fost auzite de vecini, prin această actul incriminat a dobândit caracterul publicității. Prevenita, manifestându-și așa dar voința sa de a defăima pe partea civilă prin cuvinte, care au fost cunoscute de alte persoane, care la rândul lor au comunicat imputarea părții civile, prevenita a realizat voința sa criminală în prezența unor persoane străine și deci ea a îndeplinit fapta în public.

Considerând că, pentru ca calomnia să fie pedepsită, se cere ca să existe elementul prejudicial, adică ca ea să fie de natură a aduce pagube calomniatorului, iar aceasta nu poate avea loc decât dacă faptele prepuse sunt determinate și de așa gravitate, încât de ar fi adevărate, ar supune pe calomniat la pedepse sau măcar la ura sau disprețul cetățenilor. În specie, există elementul prejudicial, în fapta prevenitei, fiindcă, stabilindu-se că ea a prepus prin cuvinte rostite în public, că partea civilă se ține cu soțul ei, prin aceasta, faptul prepus asupra părții civile de ar fi adevărat, ar fi de natură de a atinge onoarea și considerațiunea părții civile și ar supune-o pe aceasta la urmăriri judiciare și la pedepse, cum și la disprețul cetățenilor.

Considerând că, potrivit art. 296 c. pen., delictul de calomnie există numai, dacă imputarea este mincinoasă, iar în caz când se înfățișează vre-o dovadă legiuită, ea trebuie să fie constatată în mod prealabil în conformitate cu dispozițiunile art. 296 c. pen.

Considerând că, art. 296 c. pen. cerând ca dovadă legiuită pentru stabilirea faptului imputat, ceea care va rezulta dintr'o hotărâre de judecată sau din orice act autentic, ori vreun înscris cu scrierea sau subscrierea calomniatului, prevenita n'a înfățișat nici una din dovezile prevăzute de art. 296 c. pen., pentru a stabili că cele afirmate pe șpoteala părții civile sunt adevărate, adică existența complicității părții civile, la delictul de adulter pe care l-a imputat soțului său. În cazul acesta, imputațiunea adusă de prevenită părții civile, urmează a fi considerată ca nefiind adevărată, așa că în fapta pentru care este urmărită prevenita, este întrunit și elementul falsității faptului imputat.

Considerând că, legea declarând culpabil de calomnie pe acela care cu rea credință aduce unei persoane o imputațiune neadevărată, prin aceasta se stabilește că delictul de calomnie, în ceiace privește gradul său de imoralitate, face parte din clasa infracțiunilor pentru care, ca să fie responsabilitate penală, se cere intențiune doloxivă.

Că, așa dar, în materie de calomnie existența elementului moral, rezultând din aceea că faptul incriminat să fie comis cu cunoștință și voință, intențiunea eriminală a delictului de calomnie, urmează a fi examinată atât în raport cu cunoștința pe care a avut-o calomniatorul despre falsitatea faptelor imputate, cât și cu intențiunea sa de a face rău calomniatului, care se poate deduce din împrejurarea că calomniatorul știind că faptele prepuse în public prin cuvinte sau scris asupra calomniatului, nu sunt adevărate sau cunoscând că nu va putea să facă dovada cerută de art. 296 c. pen., cu toate acestea a avut voința de a le prepune, cauzând prin aceasta victimei prejudiciul special, care este consecința defăimării și care consistă din aceea că a căutat să înșele publicul, prepunând ca adevărate niște fapte neadevărate.

Că, prevenita nejustificând cu nimic existența faptului imputat în public părții civile, ea urmează a fi considerată că a adus imputarea acestui fapt cu rea credință, adică cu cunoștință că el este fals.

Așa fiind, imputarea avându-și origina în răutatea și hotărârea prevenitei de a vătăma părții civile, în fapta sa este întrunit și elementul moral al delictului de calomnie, astfel ca să fie locul la responsabilitatea penală prescrisă de art. 294 c. pen.

Că, prin urmare, în fapta pentru care este urmărită prevenita fiind întrunite toate elementele delictului de calomnie comis în contra particularilor, ea s'a făcut culpabilă de faptul prevăzut de art. 294, al. I și 297 al. III, c. pen.

Pentru aceste motive, redactate de d. Prezident, condamnă, etc.

Semnăți, C. Dumitrescu, L. Gheorghiu.

JURISPRUDENȚA STRĂINĂ

Casația Franceză

4 Mai 1920

CONTRACTE SINALAGMATICE.—CONDITIE REZOLUTORIE.—ASIGURARE
CONTRA ACCIDENTELOR.—CERERE DE EXECUTAREA CONTRACTU-
LUI.—ART. 1184 C. CIV. FR. (ART. 1020 C. CIV. ROM.)

Potrivit art. 1184 C. civ., Condiția rezolutorie e totdeauna subînțeleasă în contractele sinalagmatice în cazul când una din părți nu-și îndeplinește angajamentele sale: în acest caz, contractul nu se reziliază de drept; partea în privința căreia angajamentul nu s'a executat are alegerea de a forța pe cealaltă să execute convenția, când este posibil, sau să ceară rezoluția cu daune-interese.

Dar când una din părți contravenind obligațiilor sale—în speță, un asigurat care nu a îndeplinit una din clauzele contractului de asigurare contra accidentelor—cealaltă (compania de asigurare, în speță), care ar putea cere rezilierea contractului, urmărește din contra executarea lui, judecătorul nu poate, autorizând pe asigurat să-și facă un titlu din această neexecutare, să respingă cererea de executare a companiei, sub pretext că, prin faptul neexecutării de către asigurat, contractul este reziliat și obligațiunile personale ale asiguratului sunt stinse.

(Sireg, 6, 1920, p. I, pag. 275).

NOTĂ.— Dacă condiția rezolutorie e subînțeleasă în contractele sinalagmatice, potrivit art. 1020 C. civ. ea nu se operează de drept, și „partea în privința căreia angajamentul nu s'a executat, are alegerea sau să silească pe cealaltă a executa convențiunea, când este posibil, sau să-i ceară desființarea cu daune-interese.“ Este deci sigur—și aceasta rezultă din termenii art. 1020 pe cari l'am citat—că obținerea de exercitat între rezilierea convențiunei cu daune-interese, sau executarea ei nu aparține decât părții în privința căreia angajamentul nu s'a executat, și că în nici un caz, partea care a contravenit angajamentului său nu poate să se prevaleze de această neexecutare pentru a cere desființarea contractului (V. Demolombe, *Contr. ou oblig.*, t. 2, N. 510; Bandy-Lacantinerie et Barde, *Des oblig.*, 3-a ad., t. 2, N. 921, text și nota¹; Planiol, *Tr. elem. de dr. civ.*, 1-a ed., t. 2, N. 1314). S'a judecat, prin aplicarea acestui principiu, și în sensul deciziei de mai sus, oă un asigurat, care nu a executat angajamentele ce rezultă pentru dânsul din contractul de asigurare, abținându-se de a plăti primele, nu este îndreptățit a cere rezilierea contractului (C. Paris, 23 Aug. 1822 Pand. chr.). De asemenea a fost casată o decizie care pe motiv că o clauză a unei polițe de asigurare declară contractul suspendat de drept, în caz de neplată a primelor, a anulat poprirea efectuată de compania de asigurare în mâna unui debitor al asiguratului, ca să obție plata primelor (V. Cas. fr. 13 Ian. 1914. S. și P. 1914. 1. 376; Pand. pér., 1914. 1. 376 și nota).

Pentru complectarea acestei note vom adăoga că creditorul rămâne liber de a cere rezoluțiunea, după ce a cerut mai întâi executarea, având de asemenea facultatea de a cere executarea contractului, după ce ceruse mai întâi rezilierea lui pentru că, prin exercițiul unuia din aceste drepturi, el nu înțelege a renunța la celalt. Adagiul *electa una via, non datur recursus ad alteram* nu este înscris nicăiri în legile moderne (V. Larombière, I, art. 1184, N. 96; Laurent, XVII, 139; Aubry et Rau, IV, 3566, p. 403; D. Alexandresco, VI, p. 39).

Se admite chiar că creditorul ar putea, prin aceeași acțiune, să ceară executarea contractului și, în subsidiar, rezoluțiunea lui (V. D. Alexandresco, op. et loc. cit.).

Administrația revistei roagă pe d-nii abonați în întârziere a'i trimitte costul abonamentului rămas neachitat.